

АЛАДИН И ВЪЛШЕБНАТА ЛАМПА

Превод от арабски: Светослав Минков, —

chitanka.info

Отдавна, много отдавна в далечната китайска земя живял беден шивач на име Мустафа. Той бил честен и работлив човек, но едва можел да изхрани жена си и невръстното си дете, с което аллах ги надарил след дългогодишен бездетен живот. Погълнат от сутрин до вечер в работа, бащата нямал време да се грижи за сина си Аладин и той расъл на улицата между лоши другари.

Когато Аладин поотраснал, баща му решил да го научи на занаят и го взел при себе си в шивачницата. Но шивашкият занаят не бил по волята на момчето, свикнало на свободен и разпуснат живот, и то само дебнело сгодния случай да захвърли иглата и да избяга при другарите си. След дълги и напразни усилия да вразуми сина си и да го вкара в правия път Мустафа най-сетне се отчаял, заболял от тежка болест и скоро починал.

Като останала без подкрепа, майката се заловила да преде прежда и да я продава на пазара, за да спечели някоя и друга пара за насъщния хляб.

Един ден, когато Аладин си играел на улицата, до него неочаквано се приближил някакъв скитник и го запитал дали случайно не познава шивача Мустафа.

— Да, шивачът Мустафа беше мой баща, но той почина неотдавна — рекло момчето.

— Тъй ли? — извикал изненадан непознатият и започнал да се вайка: — Ех, братко, братко, рано е отлетяла душата ти при аллаха! По-добре аз да бях умрял, защото си нямам нийде никого на света!

И от дума на дума Аладин разбрал, че чужденецът е брат на баща му и че цели четиридесет години той се скитал немил-недраг по света, докато най-сетне се намерил отново в родния край.

Като разправил накъсо историята си, скитникът извадил от една голяма торба шепа жълтици и ги дал на момчето да ги занесе на майка си. И Аладин изтичал веднага вкъщи и разказал какво се е случило.

Замислила се майката и си спомнила, че някога Мустафа ѝ говорил за своя брат, който бил отдавна умрял.

— Тук има някаква грешка — рекла старата жена и поклатила недоверчиво глава.

Но на другия ден синът ѝ отново донесъл жълтици и казал, че чичо му обещал да дойде у тях вечерта.

И наистина, привечер тайнственият чичо дошъл с голяма кошница, пълна с най-различни закуски и напитки. Домакинята го посрещнала любезно и цяла вечер гостът разправял надълго и нашироко за своите необикновени пътешествия по Индия, Арабия, Персия, Египет и Африка. По време на разговора той полюбопитствувал да узнае как живее братовото му семейство и изявил желание да вземе Аладин под своя закрила и да го направи търговец.

Зарадвала се бедната майка и с просълзени от благодарност очи уверила госта, че синът ѝ ще оправдае положените за него грижи.

След няколко дни добрият чичо пременил Аладин в нови дрехи и излязъл с него на разходка извън града, дето се издигали прекрасни палати сред цъфтящи градини и многоструйни водоскоци. Дълго вървели двамата, почивали си край водоскоците и пак продължавали пътя си. Унесени в разговор, Аладин и чичо му стигнали неусетно до една долина, оградена с високи скали.

— Сега ще ти покажа такива чудеса, каквито никой човек не е виждал — рекъл чичото. — Ти само събери сухи съчки да накладем огън.

Спуснало се момчето и донесло цял наръч съчки и когато огънят пламнал, чичото хвърлил в него шепя благовонни билки и изрекъл някакво тайнствено заклинание.

Тук трябва да кажем, че чужденецът не бил никакъв брат на шивача Мустафа и никакъв чичо на Аладин, а прочут африкански магьосник, който обикалял света да прави злини на хората.

Щом той изрекъл заклинанието, земята мигом се разтворила и под огъня се показала голяма каменна плоча с желязна халка.

Изплашил се Аладин и хукнал да бяга, но магьосникът го хванал и го ударил тъй силно, че от устата на момчето рукнала кръв.

— Защо бягаш от късмета си? — извикал ядосан чародеят. — Под тая плоча се крият грамадни съкровища. Ако ти я дигнеш и влезеш в подземие, ще станеш господар на несметни богатства, но за това ще трябва да бъдеш смел и да не отстъпваш пред никакви опасности.

Аладин останал смаян от думите на магьосника и посегнал да дигне плочата, която се оказала съвсем лека. Той я отместил настрана и

съзрял пред себе си една стълба. Тая стълба водела към дълбоко подземие.

— Когато слезеш долу — рекъл африканският магьосник, — ще видиш една отворена врата, през която се влиза в полутъмна пещера. Самата пещера е разделена на три просторни зали, пълни с големи златни съдове. Щом стигнеш края на третата зала, ще се озовеш пред една градина с вековни дървета, по чиито клони са нависнали пъстроцветни плодове. Като вървиш още по-нататък, ще съгледаш една запалена лампа, която ще изгасиш и ще вземеш със себе си. Но тук трябва да помниш едно: на отиване не бива да се докосваш до скъпоценните съдове и да късаш плодове от градината — това ще можеш да сториш само на връщане.

При тия думи магьосникът снел златния пръстен от ръката си и го дал на момъка, като казал, че той пръстен ще му помогне, ако го сполети беда.

Без да се бави, Аладин се спуснал в подземие, минал през трите зали със златни съдове и влязъл в чудната градина. Между дърветата лъкатушела дълга пътека, посипана със ситни камъчета, и момъкът тръгнал по нея. Вървял, вървял и най-сетне стигнал до края на пътеката, дето пламтяла като слънце една запалена лампа. Аладин се приближил до лампата, поогледал я оттук-оттам, после я угасил, излял горивото ѝ и я пхнал в пазвата си.

На връщане той съгледал по клоните на дърветата най-различни плодове — кристално светли, червени, сини, зелени, — които искрели с чуден блясък. Без да се досеща, че това не са плодове, а скъпоценни камъни, Аладин започнал да ги къса от клоните. Като напълнил дрехите и пазвата си с необикновените плодове, той се върнал при входа на подземие и извикал високо:

— Чичо, помогни ми да изляза.

— Ей сега — обадил се магьосникът, — но преди това дай ми лампата, да не ти пречи!

Опитал се Аладин да извади лампата, но тя била затисната от скъпоценните камъни в пазвата му.

— Ще ти я дам, като изляза! — рекъл момъкът.[10]

— Не, по-напред дай лампата! — заповядал магьосникът.

И двамата дълго се разправяли и препирали, докато най-сетне чародеят се разгневил, хвърлил в огъня няколко билки и пак изрекъл

няколко заклинания. Плочата закрила входа на подземието, димът от огъня се пръснал и цялата долина приела предишния си вид. Африканският магьосник помислил, че Аладин иска да остане единствен господар на съкровищата в подземната пещера, затова решил да го погуби.

Така нещастният момък потънал в студената мрачина на подземието и дълго викал за помощ, но никой не му се обадил. По едно време, както бил изгубил вече всяка надежда за спасение, той скръстил ръце да се помоли на аллаха и неусетно натиснал пръстена, който му бил дал магьосникът.

Изведнъж дълбоко изпод земята се чул глас:

— Аз съм роб на пръстена, който е на ръката ти, и съм готов да изпълня всяко твое желание!

— О, непознати благодетелю извикал зарадван Аладин, — помогни ми да изляза от тая пещера!

В същия миг земята се разтворила и той се намерил отново в познатата долина. В далечината се виждали къщите на родния му град и Аладин тръгнал нататък. Но изтощен от глад и умора, клетият момък едва се довялякъл до къщи и се строполил в безсъзнание пред нозете на майка си.

Като се съвзел и отворил очи, той промълвил с отпаднал глас:

— Майко, дай ми да хапна нещо, че умирам от глад. — И майка му донесла каквото имало за ядене, и като похапнал, Аладин разправил патилата си от край до край; как африканският магьосник го завлякъл в долината, как наклал там огън и земята се разтворила, как Аладин се уплашил и побягнал, но магьосникът го ударил и го подмамил да влезе в подземната пещера. До късна нощ момъкът разказвал своето необикновено приключение и на края извадил из пазвата си вълшебната лампа и чудните плодове. Сиромашката стаичка мигом се озарила от блясъка на пъстроцветните камъни, но майката на Аладин не им обърнала внимание, защото никога не била виждала такива скъпоценности.

— Слава на аллаха, който те е закрилял и не е позволил на страшния магьосник да те погуби! — извикала тя със сълзи на очи.

На следната утрин Аладин се събудил радостен и щастлив, че се е избавил от всички мъки, и отново помолил майка си да му даде нещо за ядене.

— Ей сега ще продам малко прежда и ще купя хляб — отвърнала майката.

Но Аладин зърнал лампата, която бил донесъл предишния ден, и рекъл:

— Я по-добре да продадем тая лампа, че тя едва ли ще ни върши някаква работа.

И майката се заловила да почисти лампата, но щом започнала да я трие, стаята се изпълнила с бели кълбета дим, из които се появил един грозен дух.

— Аз съм роб на тая лампа — извикал духът — и изпълнявам всяко желание на нейния притежател! Кажми; какво искаш?

— Донеси нещо за ядене! — заповядал Аладин и тутакси духът сложил пред него една грамадна табла с най-вкусни ястия и напитки в сребърни съдове.

Майката и синът се смаяли от щедростта на незнайния дух и веднага се разположили край богатата трапеза. Като се нахранили до насита, майката прибрала останалите ястия, а Аладин взел един от сребърните съдове и го занесъл на пазара. Там той предложил съда на един търговец.

— Колко искаш за него? — попитал търговецът.

— Ти по-добре знаеш колко струва — отвърнал продавачът.

Хитрият търговец разбрал, че момъкът не знае цената на стоката си, и затова му дал една жълтица.

Аладин пък помислил, че е продал сребърния съд на добра цена, и си отишъл доволен в къщи.

След няколко дни, когато от жълтицата не останало нищо, Аладин занесъл на същия търговец още един съд. Така постепенно той продал всички сребърни съдове и голямата табла, за която получил десет жълтици, защото тя тежала колкото десет съда.

Веднъж, като взел пак за продан един съд, Аладин минал край дюкяна на друг стар търговец, който бил известен[12] като честен и добър човек. Щом търговецът съгледал момъка, повикал го в дюкяна си и му казал:

— Ти, момко, често се вестяваш из пазара, а не се отбиваш при мене. Я да видим каква стока носиш!

Аладин извадил загънатия в кърпа съд и го показал на търговеца, като признал, че досега бил продал много такива съдове на еди-кой си

търговец.

— По колко си ги продал? попитал го старият златар, който от пръв поглед оценил тънката и скъпа изработка.

— По една жълтица парчето — отвърнал момъкът.

— Добре те е ограбил проклетият измамник! — възнегодувал старецът и обяснил на госта си, че такъв един съд струва петдесет жълтици.

И той веднага наброил на Аладин петдесет жълтици и му заръчал занаят да не продава другиму съдовете, а да ги носи само нему.

От тоя ден Аладин наистина започнал да продава сребърните съдове само на стария златар и скоро спечелил толкова пари, че той и майка му можели да преживеят охолно няколко години. Но двамата не изменили предишния си скромнен живот и майката продължавала да се труди и да преде прежда, както по-рано.

По това време Аладин прехвърлил вече юношеската си възраст и станал снажен и красив левент. Той се сприятелил с най-почитаните и богати търговци и скоро овладял всички тънкости на търговския занаят. Научил се да разпознава коя стока е хубава и коя — лоша, можел да познае колко струва тая или оная скъпоценност. Аладин разбрал, че плодовете, които донесъл от подземната градина, не били прости стъклени топки, а истински брилянти, смарагди, рубини и сапфири. Разбрал той цената на това съкровище, но никому не казвал нито дума за него.

Един ден, когато той минавал из града, насреща му се задал султанският вестител, който разгласявал из улиците да се затварят всички врати и прозорци и хората да се прибират в къщи, защото царкинята Бадрулбудура щяла да отиде на баня.

Но това предупреждение, вместо да накара Аладин да се прибере веднага в къщи, събудило у него силното желание да види царкинята без було. И без да мисли много,[13] момъкът решил да се скрие зад вратата на банята и да почака там идването на султанската дъщеря.

Скоро по близката улица се задало дълго шествие от робини и евнуси начело със самата царкиня. Като наближила вратата на банята, царкинята Бадрулбудура отметнала булото и открила лицето си.

Много приказки за невиджани хубавици бил слушал Аладин, но такава красива девойка като султанската дъщеря той никога не можел

да си представи. Бадрулбудура била висока и стройна, с големи черни очи и мургаво лице, а усмивката ѝ откривала бели като бисер зъби.

Царкинята влязла в банята, но Аладин не се помръдвал от мястото си, поразен от нейната хубост. Най-сетне, като се опомнил, той се върнал в къщи и цялата вечер останал мълчалив и замислен, без да се докосне до храната, която майка му сложила на трапезата.

Така прекарал той нощта с отворени очи, омагьосан от сияйния образ на прекрасната Бадрулбудура. И щом се зазорило, момъкът не можал да се стърпи и разправил на майка си за неочакваната среща с царкинята и за нейната омайна красота.

— Цяла нощ, майко, съм мислил и премислял и най-после реших ти да се явиш при султана и да поискаш дъщеря му за моя жена — рекъл синът.

— Какво приказваш! — извикала изумена майка му. — Та ти си син на беден шивач, а тя е султанска дъщеря!

— Ако не се ожения за нея, ще умра — настоявал синът. — Иди, майко, при султана и не ме оставяй да погина от мъка!

Нямало що да прави, отстъпила майката пред молбите и увещанията на едничкото си чедо и се съгласила да отиде в палата. Но как ще се яви при султана с празни ръце? Щом иска дъщеря му за снаха, ще трябва да поднесе по обичая и някои скъпи дарове.

— Все ще се отсрамим някак — успокоил я синът. — Аз ще подаря на султана такива съкровища, каквито той никога не е виждал.

И Аладин донесъл един златен съд, който бил получен по-рано от духа на вълшебната лампа, и го напълнил със скъпоценни камъни от подземната градина. Засвяткали[14] брилянтите, затрептели с разноцветни блясъци рубините, смарагдите и сапфирите.

Пременила се майката в нови дрехи, взела златния съд, обвила го в бяло платно и се запътила към султанския палат. А по това време султанът, великият везир и придворните съветници били събрани на съвещание, та майката на Аладин трябвало да почака в едно широко преддверие. Когато съвещанието свършило, султанът излязъл в преддверието, но докато старата жена успее да му се представи, той се оттеглил в покоите си и повече не се явил.

За голямо огорчение на сина майката се прибрала в къщи, без да изпълни поръката. Тя едва дочакала сутринта и пак се запътила към палата със златния съд в ръце. Ала и тоя път тя нямала късмет, защото

отишла в неприемен ден и вратите били заключени. Още шест пъти майката се явявала напразно в палата и най-сетне султанът погладил брадата си и рекъл на великия везир:

— От няколко дни една жена седи смирено в преддверието и държи в ръцете си нещо, увито в кърпа. Какво ли я носи насам?

— Навярно е някоя просякиня, която е дошла да се оплаква и да безпокои с молбите си ваше величество — обяснил великият везир.

— Не ми прилича на просякиня — възразил султанът. — Доведи я утре при мен, да разберем каква е работата.

На другия ден, като съгледал непознатата гостенка, великият везир се приближил до нея и я поканил да влезе в заседателната зала.

Старата жена пристъпила плахо до златния престол и паднала ничком пред всемогъщия падишах.

— Бъди озарена от милостта на аллаха! — благословил я султанът и я накарал да стане. — Каж ми, благочестива сестро, защо си дошла при мене и с какво мога да ти помогна?

— О, всеблаг господарю — казала жената и смирено се поклонила, — страхувам се да не те разгневя, ако ти изповядам нескромното си желание!

Султанът помислил, че гостенката иска да му повери някаква тайна, и затова заповядал на съветниците си да излязат, като оставил само везира.[15]

— Готов съм да те слушам — рекъл той, когато в залата останали само тримата.

Тогава със смутен и разтреперан глас майката открила на султана горещото желание на своя син, който искал да се ожени за дъщеря му Бадрулбудура. Старата жена обяснила, че клетият момък ще умре от мъка, ако желанието му не бъде изпълнено, и че тя, като майка, решила да се яви пред всеблагия и милостив господар и да го помоли да спаси едничкото ѝ чедо.

Вместо да се разсърди от това дръзко предложение — султанът поклатил благосклонно глава и попитал жената какво държи в ръцете си. А тя, без да продума, отвила златния съд и го сложила пред нозете му.

Заслепен от искрометния блясък на скъпоценните камъни, беловласият падишах се обърнал към великия везир и пошепнал на ухото му:

— Аз мисля, че момъкът, който праща тоя дар, може да ми стане зет.

Но великият везир отдавна искал да ожени сина си за царкинята Бадрулбудура и затова също тъй шепнешком посъветвал султана да не бърза с решението си и да не обещава дъщеря си на незнайния момък.

— Може да се явят по-достойни кандидати, които ще поднесат още по-скъпи дарове — рекъл той.

И султанът послушал съвета на везира и казал на старата жена:

— Твоят син ще трябва да почака три месеца, докато стъкмя чеиза на дъщеря си. А дотогава нека аллах бди над добрите ни намерения.

Доволна и щастлива от думите на султана, майката побързала да си отиде в къщи и да зарадва сина си с хубавата новина. И Аладин наистина се почувствувал най-честитият човек на света и с нетърпение започнал да брои дните до сватбата му с прекрасната Бадрулбудура.

Един следобед към края на втория месец майката на Аладин излязла из пазара и останала много изненадана, като видяла, че дюкяните са затворени и къщите са украсени с цветя и знамена, а по улиците се разхождат конници с нагиздени коне.

— Какъв празник е днес? — попитала тя един познат търговец, който минавал случайно край нея.[16]

— Мигар ти не знаеш, че тая вечер султанът жени дъщеря си Бадрулбудура за сина на великия везир? — отвърнал търговецът. — Царкинята отиде на баня и сега стражата я чака да излезе, за да я отведе тържествено в палата.

Старата жена веднага изтичала у дома си и още от прага извикала запъхтяна:

— Султанът ни измами! Довечера целият град се готви да празнува сватбата на дъщеря му със сина на великия везир!

Като остър нож прорязала тая новина сърцето на бедния Аладин, но той бързо се овладял, отишъл в стаята си и като взел вълшебната лампа, отново я потъркал. И духът изскочил от белите кълбета дим и извикал:

— Аз съм роб на тая лампа и изпълнявам всяко желание на нейния господар!

— Ето каква е молбата ми — рекъл Аладин. — Тая вечер султанът жени дъщеря си Бадрулбудура за сина на великия везир.

Когато младоженците се приберат в стаята си и заспят, дигни ги заедно с леглото и ги пренеси тук.

Духът се изгубил и Аладин се притаил и зачакал да види какво ще стане.

А сватбарската веселба продължила до късна нощ и по едно време гостите започнали да се разотиват. Оттеглили се и младоженците в пригответената за тях спалня и тъкмо когато се унасяли в сън, духът ги грабнал заедно с леглото и ги пренесъл в сиромашката къща на Аладин.

— Вземи младоженеца и го затвори в кошарата на двора, а утре рано го върни в леглото и пак го отнеси с жена му в палата! — заповядал Аладин.

И духът дигнал везирския син и го затворил в кошарата.

Щом останал насаме с царкинята, момъкът ѝ признал голямата си обич и започнал да я уверява, че е готов да умре за нея, но султанската дъщеря не разбирала нищо и мислела, че сънува. Цяла нощ тя не мигнала от страх и все очаквала да се случи нещо лошо.

Не по-добре прекарал нощта и везирският син, който, премръзнал и изплашен, се намерил призори в постелята при жена си. Като се развиделило съвсем, духът отнесъл отново младоженците в султанския палат. Те не разбрали какво става, защото не виждали духа и не чували гласа му, а само с ужас забелязали как леглото се движи и ги люлее като люлка.

Когато слънцето озарило с лъчите си палата, султанът отишъл да навести младите съпрузи и да им каже „добро утро“. Но везирският син го усетил още преди той да влезе в спалнята, и избягал посрамен и измръзнал в съседната стая.

Както винаги, бащата целунал дъщеря си по челото и я попитал как е прекарала нощта. Ала Бадрулбудура не казала нищо и от натъжените ѝ очи закапали сълзи. Без да я разпитва повече, старият султан си излязъл озадачен и побързал да сподели с жена си лошото настроение на царкинята.

Разтревожената майка веднага изтичала в спалнята и наистина видяла Бадрулбудура с пребледняло лице и разплакани очи.

— Какво ти е, мила дъще? Да не си болна? — извикала уплашено султанката.

— Ах, майко! — въздъхнала дъщерята. — Ако знаеш само какво ми се случи тая нощ, косите ти ще настръхнат от ужас!

И Бадрулбудура разправила на майка си как през нощта някаква невидима сила отнесла брачното им легло в една бедна стаичка, дето я отделили от съпруга ѝ, а на негово място довели някакъв непознат момък, който ѝ казал, че я обича повече от всичко на света и че е готов да умре за нея. На разсъмване същата невидима сила върнала младоженеца в леглото и ги пренесла пак в палата.

Като чула тая невероятна история, майката помислила, че Бадрулбудура е загубила ума си, и рекла:

— Добре си сторила, че не си казала нищо на баща си. Моля те, недей говори и на другите за това, защото ще те помислят за луда.

— Ако не вярваш на мен, попитай тогава мъжа ми — настояла царкинята.

— Ще го попитам — казала майката. — А сега се пригответи да се явиш пред народа, който те очаква на градския площад и още няколко дни ще празнува твоята сватба.

И султанката разпоредила на робините да пременят дъщеря ѝ в най-скъпите дрехи и да я изведат на площада. И когато Бадрулбудура се явила, насъбраният народ я[18] посрещнал с радостни викове, сред думкане на тъпани и свирня на зурни.

На връщане към палата майката на невестата се приближила до младоженеца и го попитала дали е вярно това, което бълнува дъщеря ѝ.

Везирският син се престорил, че не я разбира, и я помолил да му обясни какво иска да каже.

— Бъбря си тъй, да се намеря на приказка — отвърнала весело султанката, като разбрала, че зет ѝ не знае нищо.

И докато веселбата продължавала под игривите звуци на тъпаните и зурните и нощният мрак се озарявал от пъстроцветни огньовете и ракети, Аладин повикал духа на вълшебната лампа и му заповядал да доведе двамата знатни съпрузи веднага щом те заспят.

И чудото се повторило: прибрали се младоженците в спалнята и едва затворили очи — духът ги дигнал и ги пренесъл в стаята на Аладин. И везирският син пак трябвало да зъзне в студената кошара, а пред султанската дъщеря отново се явил чудният момък от предишната нощ.

Призори съпрузите се озовали все тъй изплашени в палата. Но тоя път вече султанът решил непременно да узнае тайната и заплашил дъщеря си, че ще ѝ отреже главата, ако тя не му каже какво се е случило.

Тогава Бадрулбудура със сълзи на очи разказала на баща си своите необикновени преживелици през последните две ноци.

Като узнал какво е преживяла клетата му дъщеря, султанът започнал да я милва и дълго се мъчил да я успокои. След това се прибрал в стаята си и повикал великия везир.

— Попитай сина си какво му се е случило тая и оная ноц, за да разберем дали е вярно това, което разправя дъщеря ми — рекъл султанът, когато везирът влязъл при него.

И великият везир намерил сина си и му предал желанието на падишаха.

— Да, тия две ноци се случиха чудни неща — признал смутено синът. — Царкинята е открила на баща си самата истина, но нейните мъки не могат да се сравнят с моите, защото аз изтърпях невиджани унижения.

И като описал най-подробно преживените страдания и обиди, везирският син казал на баща си да помоли султана[19] да разтрогне брака му с Бадрулбудура, тъй като занапред нищо добро не очаквало и двамата.

За да избави сина си от по-нататъшни огорчения и теглила, великият везир отишъл при султана и откровено му разправил каква е работата, като го помолил да разтрогне брака заради доброто и спокойствието на самата царкиня.

Това предложение се понравило на падишаха и той наредил незабавно да се прекъснат всички сватбарски веселби.

Зачудили се хората и започнали да се питат какво се е случило и всякакви слухове се понесли из града. Само Аладин знаел истинската причина и тайно благославял вълшебната лампа.

А по това време ето че настъпил последният ден на третия месец и нетърпеливият момък изпратил майка си в палата, за да напомни на султана даденото от него обещание.

Като съгледал майката на Аладин, старият владетел се приближил до нея и я попитал защо е дошла толкова рано.

— Милостиви господарю — отвърнала старицата, позволи ми да ти напомня обещанието, с което ти зарадва преди три месеца моя син Аладин. Днес е последният ден на третия месец.

И султанът си спомнил за златния съд със скъпоценните камъни и за обещанието, което бил дал. И понеже не знаел как да се избави от неудобното положение, обърнал се към великия везир и го попитал какво да прави.

— Поискай от сина й такива дарове, каквито той не ще може да ти даде — посъветвал го везирът.

Тогава повелителят на правоверните навъсил чело в дълбок размисъл и рекъл:

— Моята дума надве не става и каквото съм обещал, туй ще бъде. Но дъщеря ми е свикнала на богат и охолен живот. За да спечели нейната обич и да я направи щастлива, Аладин ще трябва да й изпрати четиридесет златни съда със също такива скъпоценни камъни, каквито ти донесе неотдавна. Тия дарове ще трябва да се поднесат от четиридесет черни роби, съпроводени от четиридесет бели красиви левенти. Предай на сина си моите условия и ми обади дали ги приема.
[20]

Натъжила се майката от тая алчност на султана, защото знаела, че Аладин не ще слезе отново в омагьосаната градина и не ще може да изпрати желаните съкровища.

Но Аладин не се смутил от искането на падишаха и изпратил майка си да купи нещо от пазара. Когато тя излязла, той повикал духа на вълшебната лампа и го помолил за помощ.

— Султанът е съгласен да ожени дъщеря си за мен — казал момъкът — само ако аз му изпратя четиридесет златни съда със скъпоценни камъни, които трябва да бъдат занесени в палата от четиридесет черни роби, а самите роби да се съпровождат от четиридесет бели красиви юнаци! Моля те, помогни ми да се оженя за султанската дъщеря!

И още Аладин неизрекъл желанието си, дворът на тяхната къща се изпълнил с черни роби, всеки от които носел на главата си грамаден златен съд с елмази, рубини, смарагди и сапфири, А покрай черните роби сновели млади хубавци, облечени в най-разкошни дрехи.

В това време майката на Аладин се върнала от пазара и останала смаяна, като видяла пъстрата навалица в техния двор.

Но синът ѝ не я оставил дълго да се чуди и я помолил да заведе събраните роби в палата.

Наредили се робите в дълга върволица и до всеки черен роб се изправил бял момък.

И така, наредени в две редици, пратениците потеглили към султанския палат за почуда и за приказ на минувачите, които прииждали от всички страни и се трупали да гледат това необикновено шествие.

Когато робите и техните придружници стигнали в палата, майката на Аладин се приближила до султана, поклонила му се доземи и казала:

— Всемогъщи господарю, даровете, които ти праща моят син, не могат да се сравнят с добродетелите на прекрасната Бадрулбудура, но все пак Аладин се надява на твоето милосърдие и вярва, че ти ще изпълниш обещанието си.

Дълго стоял султанът като омагьосан пред златните съдове със скъпоценните камъни и после, като се опомнил, попитал великия везир:

— Виждал ли си някога такова богатство и смяташ[21] ли, че момъкът, който ми го изпраща, заслужава да се ожени за дъщеря ми?

— Да — отвърнал везирът, — той момък е достоен да стане твой зет, щом притежава такива неоценими съкровища.

При тия думи на великия везир всички съветници и царедворци поклатили одобрително глави и султанът рекъл на майката на Аладин:

— Кажи на сина си да дойде още днес в палата, за да извършим венчалния обред.

И с преизпълнено от щастие сърце старата жена си отишла бързо в къщи и съобщила на сина си, че султанът го очаква в палата.

Пламнал Аладин от радостна възбуда и тутакси повикал духа на вълшебната лампа.

— Работата е наред — казал весело момъкът. — Пригответи ми сега най-блестящите царски дрехи, но преди това ме заведи на баня, за да се окъпя, както подобава на султански зет.

И духът грабнал Аладин и го пренесъл в една разкошна баня с мраморни басейни. Из устата на златни дракони бликали бистри струи гюлова вода, а от тавана безброй лампи пръскали обилна светлина.

Щом Аладин се намерил в банята, изведнъж го окръжили невидими слуги, съблекли го и започнали да го къпят. Като го окъпали хубаво и намазали тялото му с благовонни масла, слугите го пременили в златоткани дрехи и духът го върнал в къщи и го попитал дали желае още нещо.

— Доведи ми един бял кон, натъкмен със скъпоценни накити, и четиридесет богато облечени слуги, от които десет да вървят пред мене, десет — след мене, десет — от едната ми страна и десет — от другата. Ще трябва и толкова робини, които ще пременят майка ми като царица и ще я придружават до палата. Пригответи и четиридесет торби с жълтици, за да ги раздадем на народа.

Само след миг в двора на Аладиновата къща се появили изневиделица повиканите слуги и робини и когато всички приготовления били завършени, сватовниците се запътили към дома на султанската дъщеря. Начело вървял на бял кон самият Аладин, напет и прекрасен като княз от далечна земя, а робините, които придружавали[22] майка му, хвърляли наляво и надясно шепи жълтици. И народът събирал парите и поздравявал с радостни викове щастливия годеник.

Когато Аладин пристигнал в палата, отвътре излезли да го посрещнат с най-големи почести всички царедворци и сановници. А старият султан, особено очарован от царствената осанка на младоженеца, слязъл три стъпала по стълбата и го прегърнал бащински. После той завел Аладин при престола си и го поканил да седне между него и великия везир.

— Всеблаг господарю — казал Аладин, — прости ми дързостта, че се осмелих да поискам за жена сияйната Бадрулбудура, но ако ти не ме удостоиш с благоволенieto да ме приемеш за свой зет, аз ще умра от мъка.

Развълнуван от това сърдечно излияние, султанът прегърнал още веднъж Аладин и рекъл:

— Твоят живот, синко, е много скъп за мене и аз ще направя всичко възможно да го запазя.

При тия думи беловласият владетел махнал с ръка и наоколо се разнесли звуците на тържествена музика. И в същото време той станал от престола и завел момъка в празничната зала, дето била сложена богата трапеза. Като се нахранили и пийнали по царски, султанът

повикал кадията и го накарал да състави брачния договор на дъщеря му Бадрулбудура с Аладин. После той попитал зетя си веднага ли желае да отпразнуват сватбата.

— Аз не бих чакал нито минута, но преди да се ожения, искам да изградя достоен за Бадрулбудура палат, който да бъде близо до жилището на нейните мили родители — казал Аладин.

— Така да бъде — съгласил се бащата. — Тук има много свободни места — избери си, което ти хареса, и колкото по-скоро направим сватбата, толкова по-добре.

Окрилен от неудържимия копнеж час по-скоро да се ожени за султанската дъщеря, Аладин се прибрал в бедната си къщурка, потъркал чудната лампа и щом духът се явил, казал му:

— Досега ти изпълни всички мои желания и аз съм ти много благодарен. Вярвам, че и тоя път не ще откажеш да построиш за бъдещата ми жена Бадрулбудура такъв палат, какъвто никой не е виждал.[23]

И като казал това и посочил през прозореца мястото за строежа, Аладин си легнал и заспал.

На сутринта още в зори духът го събудил и му рекъл:

— Господарю, палатът е готов. Ела да видиш дали ще ти хареса.

. И духът издигнал момъка и отлетял с него в новия палат.

Гледа Аладин и не може да се начуди. Накъдето се обърнел — блясък и невиджана хубост заслепявали очите му. Той обходил целия палат, минал из прохладните градини с бистроструйни водоскоци, надникнал в конюшната, дето потраквали копита тънконоги игриви жребци. Съкровищницата била натъпкана с пълни торби жълтици и безброй слуги сновели из разкошните зали и дотъкмявали наредбата. Ала най-смаян останал Аладин от просторната зала на горния кат на палата, която гледала на четири страни с двайсет и четири прозореца, украсени със скъпоценни камъни.

— Такова чудо няма никъде по света! — извикал възхитен Аладин. — Само едно нещо липсва: от султанския палат дотук ще трябва да се постеле килим, по който да мине царкинята Бадрулбудура.

И изведнъж между двата палата се опънал дълъг мек килим, извезан с пъстроцветни рисунки.

Когато слънцето изгряло, Аладин се върнал у дома си, а край новия палат започнал да се трупа хиляден народ и да оглежда

прехласнат това невиждано чудо. Скоро новината за неочаквано изникналата постройка стигнала и до ушите на самия султан, но той не се изненадал никак, защото знаел, че бъдещият му зет разполага с несметни богатства и може да изгради за една нощ, какъвто палат пожелае.

И тъй, след като извършил всички останали приготовления за сватбата, Аладин проводил майка си да доведе невестата, както повелявал обичаят, а сам той се изправил в очакване пред вратите на новия палат, заобиколен от телопазители и слуги.

Не минало много време, и в далечината се задала процесия, начело на която вървели султанската дъщеря и Аладиновата майка. Щом шествието минало по мекия килим, и наближило палата, Аладин се отделил от свитата си и посрещнал невестата с дълбок поклон, като ѝ казал:

— Царкиньо, да бъде благословена твоята лъчезарна хубост, която заплени сърцето ми и го озари с неугасима светлина! Добре дошла като дългоочаквана стопанка на моя дом!

— Господарю мой — отвърнала царкинята, — аз изпълнявам волята на баща си и безкрайна е радостта ми да бъда твоя вярна съпруга, защото ти ми приличаш на оня момък, който ми се яви насън и ми се закле във вечна обич!

След това Аладин целунал нежно по челото Бадрулбудура, хванал я подръка и я завел в празнично наредената трапезария.

Щастливите младоженци седнали край богатата трапеза, която била потънала в цветя и блестяла от златни съдове, кристални чаши и белоснежни покривки. Когато и майката на Аладин заела отреденото ѝ място на трапезата, чевръсти слуги и робини се спуснали да поднасят най-вкусни ястия, сладкиши и напитки и в същото време вълшебна музика огласила тържествената тишина на залата.

Гощавката продължила до късно, сред веселби и забави, в които участвували ловки фокусници и кръшни танцовачки със змийска снага. Едва към полунощ младоженците напуснали залата и се прибрали в приготвената за тях спалня.

На сутринта Аладин се измъкнал тихичко от леглото, за да не събуди Бадрулбудура, облякъл се в още по-хубави дрехи и като яхнал най-игривия жребец, отишъл при султана да го покани на угощение заедно с великия везир и най-знатните царедворци.

Султанът приел с удоволствие поканата и потеглил със свитата си за Аладиновия дом. И понеже новият палат се намирал наблизко, султанският кортеж скоро стигнал там.

Старият падишах оглеждал учудено постройката, спирал се на всяка крачка и се любувал на най-малката дреболия. Като разгледал всички кътчета на палата, той забелязал, че един от двадесетте и четири прозореца в залата на горния кат не бил довършен.

— Защо тоя прозорец е останал недоправен? — попитал той озадачено зетя си.

— Нарочно го оставих nedovършен, за да те помоля[25] за помощ, та по тоя начин и ти да имаш заслуга в изграждането на палата — отвърнал Аладин.

— Благодаря ти за честта, която ми правиш — казал султанът и заповядал на великия везир да намери най-изкусните златари, за да довършат прозореца.

После всички влезли в голямата зала за угощения и се разположили край разкошната трапеза. Дошли и младоженците с грейнали от щастие лица. Засвирила вълшебна музика, притекли се слугите и започнали да носят в надпревара едно от друго по-вкусни ястия. Звъннали кристалните чаши за наздравница, закипяло невиджано пиршество.

На другия ден повиканите златари се явили при султана и той ги завел да видят nedovършения прозорец в новия палат.

Дълго разглеждали майсторите чудните прозорци, обсипани със скъпоценни камъни, измервали ги и се съвещавали и най-сетне главният придворен златар заявил на падишаха, че отникъде не могат да се намерят такива скъпи камъни и материали за довършване на прозореца.

— Елате в моята съкровищница и си изберете, каквото ви трябва — рекъл султанът на златарите, като си мислел, че неговите скъпоценни камъни ще бъдат достатъчни.

Но работата тръгнала бавно и тежко и камъните все не стигали, та трябвало да се събират скъпоценности от везира и от останалите царедворци.

Аладин, който знаел от по-рано, че султанът се е заловил с непосилна за него работа, най-последно събрал майсторите и ги накарал

да разтурят всичко, що са направили, а скъпоценностите — да върнат на техните притежатели.

И за няколко минути златарите унищожили това, което било постигнато с дълъг и упорит труд, и отишли наскърбени при падишаха, комуто разправили всичко.

Слисан от тая необяснима прищявка на своя зет, султанът заповядал веднага да му приготвят коня, за да отиде и да види с очите си какво е станало. А в това време по молба на Аладин духът на вълшебната лампа довършил прозореца и го украсил като другите прозорци с най-блестящи и редки елмази, смарагди, рубини, аметисти, тюркоази, сапфири.[26]

— Кой направи това чудо? — извикал изумен старият владетел, като съгледал блесналия в многоцветно сияние прозорец.

И когато Аладин му обяснил, че туй е дело на собствените му майстори, султанът останал много доволен и възхвалил аллаха, задето го е надарил с такъв славен зет.

Минали няколко години. Аладин живеел спокойно и щастливо, почитан и обичан от целия народ заради великодушието и щедростта си. И той щял да се радва и занаят на тоя честит живот, ако африканският магьосник не си спомнил за него.

Отначало магьосникът мислел, че Аладин е загинал в подземие, но после се усъмнил да не би момъкът да е открил тайната на вълшебната лампа и чрез нейната сила да е достигнал голямо благополучие. Обзет от това съмнение, злият чародей се заловил да врачува и да гадае и най-сетне отгатнал, че Аладин е жив и здрав и че се е оженил за султанската дъщеря.

Като разбрал това, магьосникът побеснял от завист и извикал разгневен:

— Как е възможно синът на някакъв беден шивач да стане зет на султана благодарение на вълшебната лампа, която трябва да принадлежи на мен! Чакай, ще го науча аз!...

И африканският магьосник яхнал един силен кон и тръгнал да търси Аладин по градове и села. Ден и нощ пътувал той и най-сетне стигнал в Китай. Настанил се в една странноприемница и легнал да си почине от дългия път.

На следния ден магьосникът станал рано и отишъл в близкото кафене, дано научи нещо за Аладин. Поръчал си той чаша студен

шербет и наострил уши да чуе какво приказват хората около него. И както си пиел шербета, някой заговорил за палата на Аладин и всички, които го слушали, започнали да ахкат и да превъзнасят необикновената постройка.

— Какъв е тоя палат, за който се носят такива хвалби? — попитал магьосникът, като се обърнал към разговарящите.

— Ти трябва да не си тъдявашен, щом не знаеш нищо за палата на княз Аладин — отвърнал един от събеседниците.[27]

— Да, аз ида чак от далечна Африка, дето още не е стигнала тая новина.

И от дума на дума африканският магьосник узнал къде се намира палатът и как може да се отиде до него. И като се престорил, че уж не се интересува повече от жилището на княза, чародеят излязъл от кафенето и веднага се запътил към чудната сграда. Щом стигнал там, той огледал внимателно палата и още веднъж се уверил, че тая постройка може да се изгради само с помощта на вълшебната лампа.

Но къде е сега лампата — ето кое смущавало и вълнувало магьосника. И той отново потънал в гадание и открил, че вълшебната лампа се намира в палата.

— Да, тя трябва да бъде моя — извикал африканският магьосник и решил да задигне с хитрост лампата.

А по това време Аладин бил заминал на лов и щял да отсъствува няколко дни. Като научил, че той не е в града, магьосникът отишъл на пазара, купил цяла дузина нови и хубави лампи, сложил ги в една голяма кошница и тръгнал из улиците да ги продава.

— Давам нови лампи за стари! Давам нови лампи за стари! — завикал той, а хората го гледали учудено и го мислели за луд, защото не можели да допуснат, че човек със здрав разум ще предлага нови неща срещу вехтории.

И както обикалял той града и се провиквал, сподирян от закачките на уличните хлапета, ето че виковете му стигнали до ушите на царкинята Бадрулбудура и тя изпратила една робиня да узнае каква е тая връва.

— Един луд човек разнася пълна кошница с нови лампи, които разменя за стари, и всички му се смеят — съобщила робинята, като се върнала.

— Тъй ли? — обадила се друга робиня. — Ами че и ние имаме една стара лампа, която се търкаля на тавана и не ни служи за нищо. Я да вземем и да я сменим снова!

А тая лампа била същата вълшебна лампа, която правела чудеса. Когато заминавал надалеч, Аладин я пъхвал в таванския прахоляк, като смятал, че там ще бъде на сигурно място и никой не ще я намери.

И сега, без да знае каква сила крие в себе си вълшебната лампа и колко скъпа е тя за Аладин, Бадрулбудура послушала робинята и поръчала на един евнух да я снесе от тавана и да я замени с нова.[28]

Светнали алчно очите на африканския магьосник, когато насреща му се показало търсеното с години съкровище. Той грабнал тутакси лампата и я скрил в пазвата си, а евнухът избрал от кошницата най-лъскавата лампа и я занесъл доволен в палата.

Като задигнал вълшебната лампа, злият чародей се измъкнал незабелязано от града и привечер стигнал до някакъв хрусталак. Той приседнал на земята, извадил лампата от пазвата си и я потъркал с разтреперана ръка.

И изведнъж духът се появил сред бели кълбета дим и извикал:

— Аз съм роб на тая лампа и изпълнявам всяко желание на нейния господар!

— Заповядвам ти още сега да дигнеш палата на Аладин и да го пренесеш в Африка! — извикал магьосникът.

И духът изчезнал и само след няколко минути Аладиновият палат заедно с всички обитатели бил пренесен в Африка, дето се озовал и самият магьосник.

Но нека се върнем при стария султан и да видим какво станало с него, когато на сутринта се събудил и погледнал през прозореца на спалнята си.

— Какво е това? — извикал учудено той, като хвърлил поглед към палата на Аладин, но вместо него съзрял само празно място. — Вай, вай, вай! — завайкал се султанът и започнал да зове на помощ всички светци и пророци.

Притеклият се на виковете му велик везир напразно се мъчел да го успокои.

— Палата! Палата! — повтарял уплашено падишахът и сочел с ръка през отворения прозорец.

Великият везир, който мразел Аладин, задето изместил сина му и станал султански зет, решил да си отмъсти и казал:

— Господарю, за всичко е виновен Аладин. Той е пленник на злите сили и се занимава с чародейство.

— Ах, измамникът! Ах, злодеят проклети! Доведете го да му отрежа главата! — викал обезумял от ярост султанът и заповядал веднага да намерят зет му и да го доведат окован във вериги.

Спуснали се въоръжени конници да дирят султанския зет и скоро го намерили в една гора.

— Млади господарю — казал с поклон началникът[29] на стражата, — негово величество е натъжен от твоето отсъствие и ни праща да те заведем веднага в палата.

Без да подозира нищо, Аладин се присъединил към очакващите го конници и потеглил към престолния град. Но когато стигнали пред градските порти, началникът на стражата се приближил и рекъл:

— Княже, позволи ни да те оковем във вериги, защото такава е волята на негово величество.

И докато Аладин се опомни, неколцина войници преметнали през рамото му тежки вериги и оковали в тях единия му крак и едната му ръка.

Така, опозорен и унижен, влязъл султанският зет в града и от всички страни започнал да се стича към него многоброен народ. Хората разбрали, че техният любимец е обречен на смърт, чули се заплашителни викове, настъпило всеобщо вълнение. Някои се спуснали да търсят оръжие, други взели да замерят войниците с камъни. Изплашена от тоя всенароден бунт, стражата побързала да закара Аладин в палата, дето султанът и всички царедворци очаквали изпълнението на смъртната присъда.

Но тъкмо когато палачът извадил меча си от ножницата и се приготвил да обезглави нещастния момък, великият везир съгледал през прозореца разбунтувания народ, който напирал да нахлуе в палата и разбивал вече вратите.

— Почакай! Спри! — извикал той на палача и като се обърнал към султана, добавил: — Господарю, пощади злодея, защото народът нахлува в палата и ей сега ще избие всички ни!

— Кой се осмелява да влиза без позволение в палата ми? — възпротивил се всемогъщият падишах, но като видял прииждащите

тълпи народ, веднага се укротил и заповядал да освободят окования княз.

И народът се успокоил и почнал да се разотива. А Аладин се приближил до султана и го попитал:

— Господарю, какво зло съм ти сторил, та искаше да ме погубиш?

Повелителят на правоверните посочил към отворения прозорец и отвърнал сърдито:

— Погледни навън и ми кажи: къде е новият ти палат?

И Аладин погледнал през прозореца и се вцепенил, като видял, че палатът е изчезнал.[30]

— Защо мълчиш? — укорил го султанът. — Говори: какво е станало с палата ти и къде е дъщеря ми Бадрулбудура?

— Кълна се в аллаха, че аз нямам никаква вина за изчезването на палата и на Бадрулбудура! — оправдавал се Аладин. — Но позволи ми да те уверя, че ако в продължение на четиридесет дни не ти доведе царкинята, сам ще се явя при палача и ще го накарам да ми отсече главата!

— Добре — съгласил се султанът. — Но помни, че ако ме измамиш, нищо не ще може да те спаси!

И Аладин се стегнал за път и тръгнал да дири изчезналата Бадрулбудура, но дните минавали, а от царкинята нямало нито следа.

Една вечер, като стигнал отчаян до някаква голяма река, момъкът решил да се хвърли в буйните ѝ води и да тури край на многострадалния си живот. Ала преди да умре, той се приготвил да поиска от всемилостивия аллах опрощение на греховете си и скръстил ръце за молитва. И в тоя миг, както някога в подземие, натиснал случайно златния пръстен, който му бил даден от магьосника, и пред него се явил духът на пръстена.

— Какво искаш? — попитал го духът.

Аладин веднага познал предишния си спасител и разтреперан от вълнение, извикал:

— Моля те, помогни ми и пренеси изчезналия ми палат на старото му място!

— Безсилен съм да сторя това — отвърнал духът. — Аз съм роб само на пръстена, а палатът ти е във властта на друга сила, която е роб на вълшебната лампа.

— Тогава отнеси ме там, дето се намира сега палатът, и ме остави под прозореца на жена ми Бадрулбудура!

И духът на пръстена дигнал Аладин и го пренесъл чак в Африка. Спуснал го пред собствения му палат и го оставил под разлистените дървета, дето момъкът заспал и прекарал в дълбок сън цялата нощ.

Рано сутринта Аладин се събудил от чуруликането на птичките с необикновена лекота в гърдите си. Той предугадил, че скоро ще види прекрасната Бадрулбудура, и наистина след малко една от робините на царкинята съгледала княза през прозореца и мигом изтичала да обади на господарката си радостната новина.[31]

За да не бъде усетен от магьосника, Аладин бил въведен в палата през една тайна врата и след няколко минути се намерил в прегръдките на любимата си жена.

Предоволни и щастливи, че провидението отново ги е събрало заедно, двамата съпрузи с нетърпение искали да узнаят какво се е случило, докато били разделени. Аладин бил уверен, че палатът е пренесен с помощта на вълшебната лампа, и затова попитал жена си:

— Къде е оная лампа, която оставих на тавана, когато тръгнах на лов?

С присъщата си наивност Бадрулбудура му разправила как един скитник се явил в техния град и предлагал нови лампи за стари, как тя си спомнила за старата и непотребна лампа на тавана и поръчала да я дадат на непознатия, за да получат срещу нея нова. След размяната скитникът се изгубил от очите на царкинята, но тя го видяла пак, след като палатът бил пренесен в Африка, и продължавала да го вижда всеки ден.

— Мигар ние се намираме в Африка? — изненадал се Аладин. — Сега всичко ми е ясно. Ние сме жертва на африканския магьосник и за нещастиято, което ни сполетя, виновен съм само аз, защото трябваше да пазя като зеницата на окото си вълшебната лампа. — И като помислил малко, Аладин попитал: — Ти не знаеш ли къде е сега тая лампа?

— Магьосникът я крие в пазвата си и не се разделя с нея — рекла царкинята.

— А как се отнася той към тебе?

— По цял ден ме увещава да му стана жена, защото ти си бил загинал. Но аз знаех, че ти си жив и че ще дойдеш да ме спасиш.

— Да, аз ще те избавя от тоя звяр, но за туй ще ми е потребна и твоята помощ. А сега поръчай на някоя от твоите робини да се навърта около тайната врата, за да ми отвори, когато похлопам.

И като казал това, Аладин отишъл на пазарището и тръгнал по дюкяните да търси някакъв прах, който бил много силна отрова. Дълго обикалял той от дюкян на дюкян и най-сетне намерил у един търговец търсения прах, като дал за него цяла шепа жълтици.

Към пладне Аладин се отбил в една гостилница да[32] похапне нещо, понеже бил много изгладнял, и след това се промъкнал отново в палата и похлопал на тайната врата. Робинята го пустила да влезе и го завела при Бадрулбудура.

— Ето какво съм намислил — рекъл Аладин. — Когато африканският магьосник дойде при тебе и започне да те придумва да му станеш жена, ти ще се престориш, че приемаш предложението му, и ще го поканиш да обядвате заедно. Щом седнете на трапезата, ще подхвърлиш, че уж много обичаш африканско вино. Магьосникът ще излезе да донесе пожеланото от тебе питие и в това време ти ще сложиш в твоята чаша ей от тоя прах. Като се върне той в стаята, ти ще поемеш съда от ръцете му и сама ще налееш вино първо в твоята, а после в неговата чаша. След туй ще кажеш, че по обичая на твоята страна искаш да си размените чашите. Можеш да бъдеш сигурна, че щом изпие виното, магьосникът ще бъде покосен от смъртта и ние ще бъдем спасени.

Колкото и да ненавиждала злия чародей, Бадрулбудура се съгласила да изпълни Аладиновия съвет, нагиздила се в най-блестящата си премяна и седнала на дивана да чака омразния гост.

В обичайния час магьосникът наистина се явил и останал изненадан от странното държане на царкинята, която го посрещнала любезно и дори прелюбезно и го поканила да седне.

— Не се учудвай на моята промяна — казала тя. — След дълъг размисъл аз се убедих, че мъжът ми наистина е загинал и че няма вече от кого да очаквам подкрепа в живота.

— Е, съгласна ли си да се ожениш за мен? — попитал нетърпеливо магьосникът.

— Да — отвърнала царкинята. — И в знак на моето съгласие аз те каня да ми бъдеш гост на трапезата.

И когато робините натъкмили разкошна трапеза с най-отбрани ястия и напитки и сложили до всеки прибор по една златна чаша, африканският магьосник и Бадрулбудура седнали един срещу друг и царкинята казала:

— Някога в палата на баща ми някой беше донесъл африканско вино. И досега още не съм забравила благоуханния му дъх. Дали не може да се намери малко от това вино?

— Как да не може! — извикал магьосникът и скочил от трапезата. — Аз имам пет бъчви от същото вино и ей сега ще ти донеса да го опиташ.

И чародеят излязъл бързо от стаята и в същия миг царкинята изсипала в своята чаша всичкия прах, който Аладин ѝ бил дал.

Скоро магьосникът се върнал с пълна кана кърваво-червено вино и пресегнал да я сложи на трапезата. Ала Бадрулбудура поела каната от ръката му, напълнила двете чаши с искрящата течност и рекла:

— В моята родина съществува обичай да се разменят чашите, когато двамина си пожелават щастие един на друг.

И при тия думи тя му подаде своята чаша, а взела неговата и я поднесла към устните си.

На един дъх магьосникът пресушил подадената му чаша и тутакси се строполил мъртъв на мекия килим.

Тогавя робините изтичали и повикали Аладин, който чакал при тайната врата. Той се озовал завчас в стаята на жена си и като съгледал умрелия магьосник, помолил царкинята да излезе за малко навън.

Щом останал насаме с мъртвеца, Аладин измъкнал от пазвата му вълшебната лампа и призовал, както по-рано, духа.

— Веднага дигни палата ми и го пренеси на старото му място в Китай! — заповядал той, когато духът се явил пред него.

И палатът се издигнал неусетно над облаците и след няколко минути се намерил на старото си място в Китай.

— Ето ни пак в нашата скъпа родина! — въздъхнал с облекчение Аладин и завел жена си в спалнята, за да си починат след преживените мъки и премеждия.

На сутринта, когато старият султан надникнал през прозореца на стаята си и видял, че Аладиновият палат се издига все тъй величествено на предишното си място, той едва не припаднал от уплаха и радост. С разтупкано от вълнение сърце султанът се явил при

любимата си дъщеря, която смятал за загубена, притиснал я в обятията си и заплакал от умиление.

— Кажи ми, мила дъще, какво означават всички тия чудеса? — промълвил през сълзи той.

И царкинята му разказала от начало до край всичките си патила, като не забравила да спомене, че дължи живота[34] си само на своя мил съпруг, който я изтръгнал из лапите на жестокия магьосник.

Като изслушал с напрегнато внимание нейната чудна история, потресеният баща се обърнал към Аладин и казал виновно:

— Прости ми, синко, че се отнесох така сурово към теб и ти причиних незаслужени огорчения!

— Но ти не можеше да постъпиш другояче, защото и за тебе Бадрулбудура е по-скъпа от всичко на света! — успокоил го великодушният му зет.

След това Аладин завел султана на горния кат на палата и му показал мъртвия магьосник, който все още лежал на пода с изкривено от злоба лице.

— Тъй му се пада на тоя злодей! — рекъл назидателно старият падишах, а зет му заповядал на слугите си да изхвърлят трупа на магьосника извън града, за да бъде разкъсан там от дивите хищници.

Тук приказката би могла да свърши, ако Аладин и сияйната Бадрулбудура не били обречени от провидението да преживеят още едно, последно изпитание.

И тъй, африканският магьосник имал по-малък брат на име Меджнун, с когото рядко се виждал. Двамата братя живеели разделено, на различни краища на света, но това не им пречело да си помагат един на друг, когато станело нужда. От време на време те узнавали чрез гадание кой къде се намира и какво прави.

Един ден, като гадаел да научи нещо за брата си, Меджнун с ужас открил, че той е умрял и че виновник за смъртта му е султанският зет Аладин, който живеел в Китай.

Преизпълнен от неукротима ярост, Меджнун решил да си отмъсти на убиеца и без да се бави, потеглил на път. След някой и друг ден той пристигнал в града на Аладин, и намислил да проникне с хитрост в палата му. А ето как станало това.

На другия край на града живеела сиромашкинята Зюбейда, която народът почитал като светица, защото правела чудеса и умеела да

лекува всякакви болести. Когато тя излизала на улицата, многобройна тълпа веднага я окръжавала за благословия и помощ.

Мълвата за тая светица стигнала до брата на африканския магьосник и една нощ той издебнал сгодния случай[35] и се промъкнал незабелязано в нейната къща. А в това време Зюбейда била коленичила върху една рогозка и възнасяла към всевишния благочестива молитва. И както светицата седяла вцепенена в молитвен унес, Меджнун се приближил на пръсти до нея и изведнъж се хвърлил отгоре ѝ и я стиснал с всичка сила за гушата.

Като я удушил, без тя да успее дори да извика, злодеят я съблякъл, взел дрехите ѝ, а тялото ѝ хвърлил в кладенеца на двора.

На другия ден, преоблечен в дрехите на Зюбейда, магьосникът тръгнал из улиците и започнал да благославя народа, който се трупа наоколо. Така той стигнал до Аладиновия палат и Бадрулбудура го забелязала от прозореца на стаята си.

— Коя е тая жена и какво иска тоя народ от нея? — попитала царкинята една от слугините си.

— Това е светицата Зюбейда, която раздава на народа благословия и изцеление от всякакви болести — отвърнала слугинята.

Бадрулбудура отдавна била слушала за тая света жена и сега, като я видяла, изпратила да я повикат в палата.

С дълбок поклон се явил Меджнун пред султанската дъщеря и я благословил с щедри пожелания за здраве и щастие.

— Благодаря ти, света майко, за добродетелните слова. Дано аллах чуе твоята благословия! — рекла смирено царкинята.

— И като заприказвали и се поразговорили, Бадрулбудура поканила светицата да ѝ бъде гостенка за няколко дни. След това тя я развела да разгледа палата и ѝ предложила да поживее в богато наредената гостна стая на горния кат.

Зюбейда приела с радост поканата да остане няколко дни на гости. Тя харесала предложената ѝ стая и казала, че всичко било много хубаво и че само едно нещо липсвало.

— Какво е то? — попитала Бадрулбудура.

— Стаята щеше да бъде още по-хубава, ако насред тавана ѝ беше окачено яйце от птицата Рока — рекла гостенката.

— А тая птица каква е?

— О, тя живее много далече и човек мъчно може да я види! — отвърнала светицата.[36]

Загнездила се в главата на царкинята мисълта за яйцето на чудната птица и вечерта, когато Зюбейда се прибрала да спи и Аладин се върнал от лов, — Бадрулбудура му казала:

— Можеш ли да намериш яйце от птицата Рока, за да украсим с него тавана на гостната стая?.

Без да разпитва жена си отде ѝ е хрумнала тая странна прищявка, Аладин отишъл в стаята си, повикал духа на вълшебната лампа и му заповядал:

— Донеси ми бързо яйце от птицата Рока и го окачи на тавана на гостната стая!

И при тия думи треснал изневиделица страшен гръм — палатът се разтърсил из основи, сякаш го разлюляло силно земетресение.

— Нещастнико! — разнесъл се гласът на разгневения дух. — Не ти ли стигат ония благодеяния, с които те надарих досега, та отгоре на всичко искаш да окачиш на тавана самия могъщ властелин на вълшебната лампа? Добре, че ти не си виновен за това безумно желание, иначе от твоя палат нямаше да остане нито прашинка и всички вие щяхте да бъдете мъртви!

И като изрекъл това, духът обяснил, че в палата се е промъкнал магьосникът Меджнун, предрешен като светицата Зюбейда, която той удушил предишната нощ и хвърлил в кладенеца. Духът казал още, че Меджнун бил дошъл да отмъсти за смъртта на брата си и да погуби Аладин и всички негови близки.

Едва можал да се опомни Аладин от това неочаквано и страшно премеждие и когато при него влязла Бадрулбудура, той рекъл:

— Я повикай знахарката Зюбейда да ми побее, че главата ми ще се пръсне от болка!

И султанската дъщеря пратила да повикат гостенката. И след малко братът на африканския магьосник се явил преоблечен в дрехите на покойната светица.

— Поврачувай ми малко за здраве! — казал Аладин и се престорил, че умира от главоболие.

Меджнун се приближил и посегнал да извади ножа си, но Аладин го изпреварил, сграбчил го за ръката и в същия миг забил с всичка сила в сърцето му своя остър дамаски нож.[37]

— Какво направи, безумецо? Защо уби клетата Зюбейда? — извикала ужасена Бадрулбудура.

— Това не е Зюбейда, а братът на африканския магьосник, който беше дошъл да ни погуби — отвърнал Аладин и открил забуленото с фередже лице на мъртвия чародей. С това последно изпитание се свършили всички беди и злочестини и от тоя ден нататък Аладин и Бадрулбудура заживели щастливо и спокойно, окръжени от многобройна челяд. И когато старият султан умрял, на престола се възкачил достойният му зет Аладин.

И Аладин управлявал дълги години царството с чудотворната помощ на вълшебната лампа и народът го обичал и уважавал заради неговата мъдрост, благочестие и справедливост.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.